

РЕШЕНИЕ

№ 5217

гр.С., 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско
дело № 20231110146252 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 ГПК вр. чл. 439 ГПК.

Предявен е от ищеца **Н. А. Д.** отрицателен установителен иск с правно основание **чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 439 ГПК** за признаване за установено, че ответника „Т. .с.“ ЕАД няма право на принудително изпълнение на сумата по **изпълнителен лист** издаден по реда на чл. 416 ГПК по **ч.гр.д. № 6403/2011 г. по описа на СРС, 88 състав** в размер на **1341,79 лева** – главница за доставена топлинна енергия за периода от м.01.2008 г. до м.04.2010 г., ведно със законна лихва, считано от 19.05.2011 г. до окончателното ☐ изплащане, сума в размер на **277,15 лева** – законна лихва за периода от 02.03.2008г. до 20.04.2011г. и разноси по делото в размер на **82,38 лева**, за събирането на която е образувано **изп.д. № ...5/2011 г. по описа на ЧСИ с.я.**, рег. № 844 в регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие СГС.

Ищецът **Н. А. Д.** твърди, че ответникът претендира от него заплащане на исковите суми по посоченото изпълнително дело. Посочва, че с молба на вzikателя „Т. .с.“ ЕАД от 30.11.2011г. е образувано **изп.д. № ...5 по описа на ЧСИ с.я.**, рег. № 844 в регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие СГС. Твърди, че след образуване на посоченото изпълнително дело от страна на вzikателя не са били поискани никакви изпълнителни действия за повече от 2 години. Счита, че още към 30.11.2013г. е изтекъл срокът по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и на 01.12.2013г. изпълнителното производство е прекратено по силата на закона, без да е необходимо нарочно постановление. Поддържа се, че вземанията са погасени по давност, като твърди, че последното валидно изпълнително действие е предприето на 15.06.2015г. Заявява, че всички последващи действия по прекратеното изпълнително дело след 30.11.2013г. са недействителни и негодни да спрат погасителната давност. Съобразявайки ТР № 3/28.03.2023г. заявява, че 5 годишната погасителна давност е започнала да тече от 26.05.2015г. и погасителният ѝ ефект относно вземането е настъпил на 20.06.2020г. Твърди, че на 04.11.2022г. по процесното изпълнително дело е наложен запор върху трудовото възнаграждение на ищеца в „ИВ 12 БГ“ ЕООД за общата сума от 3844,25 лева, от които 1341,79 лева – главница; законна лихва в размер на 1570,65 лева за периода от 19.05.2011г. до 18.11.2022г.; 257,74 лева – неолихвяеми вземания и 674,07 лева такси по ТЗЧСИ, дължими към 18.11.2022г. В тази връзка на 09.01.2023г. е

отправил до ответното дружество възражение за погасяване по давност на всичките му претенции. При тези твърдения иска да се установи, че не дължи на ответника чрез принудително изпълнение посочените по-горе суми. Претендира присъждане на разноски.

В срока за отговор ответникът „Т. с.“ ЕАД оспорва предявения иск като недопустим, а в условията на евентуалност като неоснователен. Счита, че ищецът притежава качеството длъжник по изпълнението. Твърди, че не е налице другата предпоставка по чл. 439, ал. 2 ГПК, а именно искът да се основава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Твърди, че предвидената по реда на чл. 439 ГПК искова защита е неприложима в хипотеза на оспорване на вземане, установено в заповедно производство. Освен това заявява, че предявеният иск е недопустим, поради липса на правен интерес, тъй като в обстоятелствената част на исковата молба се твърди, че производството е прекратено по силата на закона. Посочва, че основание за наличие на правен интерес от търсената по реда на чл. 439 ГПК защита е наличието на висящ изпълнителен процес относно вземането. Заявява, че в настоящия случай ищецът сам твърди, че производството по процесното изпълнително дело е прекратено, поради настъпването на перемпция, което изключва наличието на правен интерес от инициране на настоящия процес. Счита, че предявения иск е недопустим и следва да бъде оставен без разглеждане по същество. В случай, че съдът приеме претенцията за допустима по отношение на основателността на иска заявява, че ищецът не е подал възражение в срока по чл. 414 ал. 2 от ГПК. Твърди, че липсата на възражение се приравнява по правни последици на признание на вземането от страна на длъжника по смисъла на чл. 116 „а“ от ЗЗД. Счита, че е приложима и разпоредбата на чл. 117 ал. 1 от ЗЗД по отношение на процесното вземане, както когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила Заповед за изпълнение. Заявява, че така, както длъжникът не може да оспорва вземането установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязлата в сила Заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. Твърди, че с оглед на гореизложеното давността за вземанията, установени след проведено заповедно производство по ГПК и издаден изпълнителен лист, е винаги петгодишна. Заявява, че в рамките на приложимия петгодишен давностен срок са предприети действия по принудително изпълнение и давността за вземането е прекъсната за първи път с депозирането на молбата за образуване на изпълнителното дело. Оспорва твърдението на ищеца, че на 30.11.2013г. е изтекъл предвидения в разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК срок. Заявява, че в резултат на наложените обезпечителни мерки на 12.07.2012г. и с оглед на извършеното плащане от страна на ищеца в размер на 502 лева счита, че се прекъсва давността и същевременно е пречка да настъпи обстоятелството по чл. 433, ал. 1 т. 8 ГПК. Също така твърди, че в периода 15.05.2012г. – 25.03.2014г. са извършвани изпълнителни действия, годни да прекъснат течението на давностния срок. Заявява, че във връзка с подавани от вискателя молби, ЧСИ е наложил последващи обезпечителни мерки в периода от 15.05.2019г. до 24.11.2022г. Оспорва твърдението на ищеца, че погасителната започва да тече от датата на постановяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г., а именно на 26.06.2015г. и следователно е изтекла на 26.06.2020г. Твърди, че погасителната давност се прекъсва от изпълнителни действия, извършени в хипотеза на вече настъпила перемпция. Поддържа, че давността е била многократно прекъсвана и към настоящия момент вземането на Дружеството не е погасено на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Твърди, че с предявяването на процесния иск по чл. 439 ГПК, считано от 17.08.2023г., давността отново е спряла да тече по аргумент чл. 115 „б“. Моли съда да постанови определение, с което да прекрати като недопустимо производството по настоящото дело, а в условията на евентуалност да постанови решение с което да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната

съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

С приетия и неоспорен доклад по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване, с оглед заявеното от ответника становище следните обстоятелства, включени във фактическия състав на спорното право: че в полза на „Т. с.“ ЕАД срещу Н. А. Д. е издаден: изпълнителен лист по реда на чл. 416 ГПК по гр.д. № 6403/2011 г. по описа на СРС, 88 състав за сумата в размер на 1341,79 лева – главница за доставена топлинна енергия за периода от м.01.2008 г. до м.04.2010 г., ведно със законна лихва, считано от 19.05.2011 г. до окончателното □ изплащане, сума в размер на 277,15 лева – законна лихва и разноски по делото в размер на 82,38 лева, за събирането на която е образувано изп.д. №5 г. по описа на ЧСИ с.я., рег. № 844 в регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие СГС.

По делото е приобщено копие на Изпълнително дело №5 г. по описа на ЧСИ с.я., рег. № 844 в регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие СГС, от което се установява, че на 30.11.2011 г. е подадена молба от „т. с.“ ЕАД за образуване на изпълнително дело въз основа на изпълнителен лист по реда на чл. 416 ГПК по гр.д. № 6403/2011 г. по описа на СРС, 88 състав, с които са осъдени длъжниците Н. А. Д. и ю. а Д.а да заплатят на „т. с.“ ЕАД разделно всеки от тях следните суми: сумата в размер на 1341,79 лева – главница за доставена топлинна енергия за периода от м.01.2008 г. до м.04.2010 г., ведно със законна лихва, считано от 19.05.2011 г. до окончателното □ изплащане, сума в размер на 277,15 лева – законна лихва и разноски по делото в размер на 82,38 лева, с която молба е извършено от вискателя възлагане начина на изпълнение по см. на чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

С разпореждане от 07.12.2011 г. ЧСИ е образувал изпълнително дело и е разпоредил да се отправят искания до НАП – за наличие на осигурителни доходи и трудови договори, до СВ – грС. – за изискване на документи за собственост, както и искания за информация за наличието на открити банкови сметки от длъжника до редица търговски банки. Изпратена е ПДИ до длъжника. Със запорни съобщения от 15.05.2012 г. са наложени запови върху банкови сметки на длъжника в редица банки.

Видно от протокол от 12.06.2012 г. (л. 89 по ИД) длъжникът е заявил, че до 12.07.2012 г. ще внесе 1000 лева, след което всеки месец ще внася между 200-300 лева до пълното погасяване на дълга.

С разпореждане от 20.03.2014 г. е наложен запови върху трудовото възнаграждение на длъжника в „Дд. д.“ ЕООД.

С молба с вх. номер 026498/15.06.2015 г. (л. 127 от ИД) вискателят е поискал прилагане на конкретни изпълнителни способности спрямо длъжника.

С молба с вх. номер 004432/26.01.2017 г. (л. 143 от ИД) вискателят е поискал прилагане на конкретни изпълнителни способности спрямо длъжника.

Със запорно съобщение от 15.05.2019 г. е наложен запови върху банкови сметки на длъжника в Общинска банка АД.

С молба с вх. номер 057900/15.12.2019 г. (л. 181 от ИД) вискателят е поискал прилагане на конкретни изпълнителни способности спрямо длъжника.

С молба с вх. номер 44976/01.11.2021 г. (л. 183 от ИД) вискателят е поискал прилагане на конкретни изпълнителни способности спрямо длъжника.

Със запорно съобщение от 14.11.2022 г. е наложен запови върху трудовото възнаграждение на длъжника в „ИВ 12 БГ“ ЕООД

Със запорно съобщение от 24.11.2022 г. е наложен запови върху банковите сметки на длъжника в „Уникредит Булбанк“ АД и „Банка ДСК“ АД, „ЦКБ“ АД.

С постановление от 08.02.2023 г. ИД е прекратено на осн. чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК по отношение на длъжника Юлия Д.а.

С запорно съобщение от 30.03.2023 г. е наложен запови върху дружествените дялове на длъжника в „Дд. д.“ ЕООД.

Други относии към настоящия спор изпълнителни действия не са предприемани.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 ГПК. Те са насочени към установяване незаконосъобразност на предприетото принудително изпълнение срещу ищеца за вземанията на ответника поради изтичане на погасителната давност за сумите, за които е образувано изпълнителното производство.

При предявени искове с правна квалификация чл. 439 ГПК е достатъчно ищецът да обоснове правния си интерес от търсеното установяване като предпоставка за допустимост на исовете, а в тежест на ответника е да докаже, че притежава право на принудително изпълнение срещу него за сумите – предмет на образуваното изпълнително производство. Последното в случая предполага ответникът да установи наличието на основания за спиране и/или прекъсване на погасителната давност.

В случая с Определение № 3386/23.01.2024 г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че в полза на „Т. с.“ ЕАД срещу Н. А. Д. е издаден: изпълнителен лист по реда на чл. 416 ГПК по гр.д. № 6403/2011 г. по описа на СРС, 88 състав за сумата в размер на 1341,79 лева – главница за доставена топлинна енергия за периода от м.01.2008 г. до м.04.2010 г., ведно със законна лихва, считано от 19.05.2011 г. до окончателното □ изплащане, сума в размер на 277,15 лева – законна лихва и разноси по делото в размер на 82,38 лева, за събирането на която е образувано изп.д. №5 г. по описа на ЧСИ с.я., рег. № 844 в регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие СГС.Предвид това и с оглед релевираното с исковата молба възражение за давност съдът намира, че предявените искове са процесуално допустими, защото давността не се прилага служебно, а е необходимо длъжникът да направи изрично волеизявление, с което да се позове на изтеклата давност.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато бъде представено влязло в сила съдебно решение, с което е уважен иск по чл. 439 ГПК, т. е. признато е за установено, че не са налице материалноправните предпоставки за законност на изпълнителния процес, включително поради погасяване на задълженията по давност. Единственият способ за защита на длъжника в хипотезата на поддържано твърдение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията, които са предмет на изпълнително производство, е предявяването на отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК преди да е приключило принудителното събиране на вземанията. От изложеното следва, че ищецът има правен интерес от предявените искове.

Съдът възприема съдебната практика, според която извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяването на тълкувателното решение, като даденото с т. 10 от него разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това /в този смисъл – Решение № 170/17.09.2018 г., постановено по гр. д. № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV ГО/. Ето защо съдът счита, че с образуването на изп. № 2... по описа на ЧСИ Н. М. давността за вземанията по изпълнителния лист се счита за прекъсната на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД, като по силата на даденото с ППВС № 3/18.11.1980 г. тълкуване давността е спряла да тече на основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД. Спирането на давността по изпълнителното производство следва да се счита за преустановено от момента на отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, а именно от 26.06.2015 г. Следователно от датата 26.06.2015 г. следва да се преценяват всички твърдения на ищеца за изтекла погасителна давност.

След горепосочената дата се прилага т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ВКС, ОСГТК, според която „Когато възискателят не е поискал

извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие“. В мотивите към същата е прието следното: „В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способности, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещи, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.“. В мотивите към същото тълкувателно решение е посочено също така, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ, както и в хипотезата на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, както и че по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва многократно в изпълнителния процес – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Следователно в изпълнителния процес давността се прекъсва с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, което изгражда съответния изпълнителен способ, и поради това висиящността му е нужно да се поддържа чрез действията на вискателя – искане за извършване на действия, изграждащи динамичния фактически състав на посочения от него и предвиден в закона способ, вкл. за повтаряне на неуспешните изпълнителни действия или за прилагане на нови изпълнителни способности.

По отношение на заповестите следва да се посочи, че обстоятелството дали те са постигнали целения резултат е без значение за прекъсването на давността. В тази връзка съдът съобрази, че съгласно т. 5 от ТР № 3/10.10.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК: „Изпращането на заповестно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на заповест, но длъжникът не отговаря за разносните по извършването му и те остават за сметка на вискателя“, а в мотивите е прието следното: „Заповестта се счита наложена само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на заповестното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който заповестта поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на заповест, а е от значение за това дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не. От значение за определяне на вида на действието е материализираното в него изявление на съдебния изпълнител, а не дали са настъпили свързаните с това изявление правни последици“.

Относно исканията на вискателя за извършване на изпълнителни действия следва да се посочи, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл. 129 ГПК /в този смисъл –

В случая голяма част от поисканите от вискателя изпълнителни действия не са фактически извършени, но не се установява причините за това да са свързани с волята на кредитора. Ето защо съдът приема, че всички гореописани молби за изпълнителни действия имат прекъсващ давността ефект.

Що се отнася до извършените по време на висящото вече исково производство изпълнителни действия, следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 3 4 ГПК съдът следва да вземе предвид фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право. В случая давността не е спряла да тече на основание чл. 115, б. „ж“ 3ЗД с предявяването на исковите по чл. 439 ГПК от ищеца, тъй като настоящото производство не е съдебен процес относно вземанията, а за това дали същите могат да бъдат удовлетворени с помощта на принудителната сила на държавата поради погасяването им по давност. Нормата на чл. 115, б. „ж“ 3ЗД намира приложение само в случаите, когато носителят на субективното право потърси съдебна защита за нарушено субективно право, като същата цели да обезпечи прекъсването на давността, ако искът е основателен. С исковите по чл. 439 ГПК ищецът не отрича вземанията на ответника, доколкото същите са съдебно установени, а само възможността те да бъдат удовлетворени принудително. Доколкото по време на исковия процес изпълнението не е спряно, то ответникът е разполагал с възможността да извършва изпълнителни действия по изпълнителния лист, които да прекъснат давността.

На следващо място, съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Съгласно § 13 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Следователно за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително погасителната давност е била спряна по силата на закона.

Настоящата съдебна инстанция възприема и практиката обективизирана в решение № 37 от 24.02.2021 г., постановено по гр. дело № 1747 по описа на ВКС, съгласно която новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника. Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете.

Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде

квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

В чл. 116, б. „в“ ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение – публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, което не зависи от волята на кредитора; давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т.н. до влизането в сила на постановлението за възлагане.

В конкретния случай, от доказателствата по приобщеното изпълнително дело и с оглед приетото по-горе се установява, че последното валидно изпълнително действие е от 30.03.2023 г., когато е наложен заповест върху дружествените дялове на длъжника Н. Д. в „Дд. д.“ ЕООД

Давността тече от последното валидно изпълнително действие – което се прие, че е от 30.03.2023 г. След тази дата е започнала да тече погасителна давност, която с оглед приетото по-горе е общата по чл.110 ЗЗД, поради което за периода до 17.08.2023 г. (датата на депозиране на исковата молба) не е изтекла необходимата петгодишна давност. По изложените съображения съдът намира предявените искове за изцяло неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноси има ответникът. В полза на ответното дружество следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване материалния интерес и фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от посоченото, Софийски районен съд, I ГО, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. А. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес гр.С., ул. „П.“ 9, вх, ет оф срещу „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. Я.“ №, искове с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ответникът няма право на принудително изпълнение срещу ищеца за следните суми, за които е издаден изпълнителен лист по реда на чл. 416 ГПК по ч.гр.д. № 6403/2011 г. по описа на СРС, 88 състав, а именно: сума в размер на **1341,79 лева** – главница за доставена топлинна енергия за периода от м.01.2008 г. до м.04.2010 г., ведно със законна лихва, считано от 19.05.2011 г. до окончателното ☐ изплащане, сума в размер на **277,15 лева** – законна лихва за периода от 02.03.2008г. до 20.04.2011г. и разноси по

делото в размер на **82,38 лева** и за събирането на която е образувано **изп.д. №5/2011 г.** по описа на ЧСИ с.я., рег. № 844 в регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие СГС.

ОСЪЖДА Н. А. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес гр.С., ул. „П.“ 9, вх, ет оф да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. Я.“ № на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК** сумата от **100 лева** – разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____